

каляхъ по земята, видѣхъ единъ много добъръ човѣкъ, ама много бѣденъ. Споредъ добрината му трѣбва, Господи, да бѣде и богатъ!

— Ха, усмихнѣ се Господь. Добъръ е, Гавриѣле, защото е бѣденъ; ама ако стане богатъ, ще забрави сиромашията и... не ще бѣде добъръ.

— Не, Господи! нека да бѣде богатъ!

— Добръ, нека да бѣде.

И наистина, единъ день, като искарваше дѣдо Иванъ камъни изъ нѣдрата на земята, намѣри единъ цѣлъ гърнецъ съ пари. По такъвъ начинъ той разбогатѣ. Богатъ станѣ Иванъ Каменарьтъ и по-богатъ отъ него нѣмаше никъдѣ. Като такъвъ, той се прѣсели изведнѣжъ въ града и тамъ бѣше избранъ за кметъ. Безъ него нищо не ставаше. Той, то се знае, зарѣза каменодѣлството, защото нѣмаше нужда отъ него. Скромната си селска къщица ѣ замени съ палати. Тѣ бѣхъ единствени въ града и въ цѣлата страна. Когато минаваше по улицитѣ, всички му се кланяхъ, сваляхъ му шапка, а сиромаситѣ пѣкъ съ умиление и надежда простирахъ си рѣцѣтъ; но, за голѣмо съжаление, тѣ бѣхъ вече чужди за него. Той минаваше и не само що не помагаше, ами още и съ прѣзрѣние гледаше на тѣхъ. Иванъ забрави вече минжлото. Забрави, когато седѣшъ цѣлъ день на кърстопятя да дѣла камъне и да се пече като гущеръ на слънцето. Забрави сиромашията, забрави, съ една рѣчь, всичко и всичко.

Както и да е. Минжхъ много години. Дѣдо Иванъ все по-богатъ и по-богатъ ставаше. Колкото богатството се умножаваше, толкова и скъперничеството растѣше. Сега вече съвсѣмъ